

U SPOMEN

O. Venko Gugić

Franjevac o. Venceslav-Venko Gugić rođen je u Blatu na Korčuli 25. III. 1911. g. Na krštenju je dobio ime Mauricije, redovničko ime svoga strica, ugledna franjevca. Školovao se na Badiji, u Makarskoj i u Dubrovniku. U franjevački red ulazi 1928. i svečano se zavjetuje 1933., a za misnika je zaređen 1936. u Hvaru.

Službuje u Krapnju 1936./38. i 1939./40., u Kuni 1938./39., u Kotoru 1940./48. i 1972./94., u Puli 1949./53., u Zadru 1953./55., u Crikvenici 1955./56., u Kamporu na Rabu 1956./57., u Hvaru 1957./67., u Dubrovniku 1967./70. i 1994./95. te u Cavtatu 1970./72. Posljednje dvije godine boravi u Splitu na Poljudu, gdje je i umro 28. VI. 1997. godine.

Čovjek pomalo boemskih sklonosti i s tipično blatskim smislom za humor, padre Venko je još od mladosti stalno bio ozbiljno bolestan, da bi ipak doživio lijepu starost. Svoju ljubav prema svemu što je kulturno izrazio je pisanjem u brojnim časopisima još prije 2. svjetskog rata, te kao dugogodišnji knjižničar u bogatoj kotorskoj samostanskoj knjižnici.

Njegovo hvarsko desetljeće od 1957. do 1967., kad je bio samostanski starješina i duhovnik mjesnih benediktinki, obilježeno je plodnom suradnjom s našom ustanovom i njenim osnivačem i voditeljem dr. Nikom Dubokovićem Nadalinijem. To posvjedočuje Gugićeva bibliografija na hvarske teme:

1. Petstogodišnjica franjevačkog samostana u Hvaru 1461-1961 (kulturno-povijesne crtice), 1961 (letak).
2. Najstariji inventar franjevačkog samostana u Hvaru iz 1671. godine, Bilten Historijskog arhiva komune hvarske 3-4, Hvar 1961, 34-36.
3. Rosselijev čempres ?, Prilozi povijesti otoka Hvara II., Hvar 1962, 114-119.
4. Kapelice Putnog križa u Hvaru, Bilten Historijskog arhiva komune hvarske 5-6, Hvar 1963, 87-88.
5. Jedan nepoznati akt hvarskoga kneza i providura Piera Semitecola, Prilozi povijesti otoka Hvara III., Hvar 1969, 28-42.

S Viskom Dulčićem kao suradnikom:

1. Franjevački arhiv u Hvaru, Bilten Historijskog arhiva komune hvarske 5-6, Hvar 1963, 38-43.
2. Spisi Meteorološke stanice u Franjevačkom arhivu u Hvaru od 1926.-1949. godine, k. g., 44-45.
3. Novi djelomični inventar Kaptolskog arhiva, k. g., 46-48.

Kao suradnik Viska Dulčića:

1. Kroz oporuke Kaptolskog arhiva, Bilten Historijskog arhiva komune hvarske 7-8, Hvar 1965, 67-70.
2. Inventar Kaptolskog arhiva u Hvaru, Periodični izvještaj Centra za zaštitu kulturne baštine br. 42/1972 (ponovno izdano 1980. kao Inventar br. 5. Oba izdanja šapirografirana, 152 str.).

Posthumno:

1. Posjetitelji hvarskoga franjevačkog samostana od 1896. do 1968. godine (obradio i nadopunio Joško Kovačić) - u ovom časopisu.

Joško Kovačić

Marin Carić

Rođen 25. kolovoza 1947., preminuo je, prerano i može se reći tragično, u Zagrebu 3. prosinca 2000. godine. Na pokopu u rodnom Hvaru četiri dana kasnije ispratio ga je gotovo čitav grad.

O njemu kao kazališnom redatelju u Zagrebu, Splitu i Dubrovniku govorili su i govorit će pozvaniji, a potpisani bi samo iznio neke osobne dojmove o Carićevu radu kao utemeljitelja i voditelja Hvarskoga pučkog kazališta. Imao sam, naime, zadovoljstvo kratko vrijeme biti njegov član, i prilike promatrati mu djelovanje nakon ponovnog osnutka 1991. g.

Rinko je bio čudesan *metteur en scene*: pod njegovom ravnateljskom palicom svaki je tekst postajao scenskim i svaki prostor teatarskim; osrednji su glumci bivali dobrima, a dobri vrsnima. Samo nekoliko primjera: na posljednjem FDAJ-u 1971. Sergio Bracanović ulazi u "kajiću" u Mandrač te iza leđa iznenadenih gledalaca počinje recitirati Hektorovićevu poslanicu J. Bartučeviću; Rinko je 1990-ih namjeravao i hvarsku Rotundu pretvoriti u kazališni prostor; praižvedba njegova uprizorenja Petrova "Ribanja" u konobi "Mališkotovih" pravi je trijumf profi-

njene kulture i dramaturške virtuoznosti u mraku najvećeg ratnog divljaštva. Udahnua je scenski život hvarskoj čakavštini, drevnoj i suvremenoj (sjajno uprizorenje bruških stihova Lucije Rudan "Stori letrat"); staru hvarsku hrvatsku literaturu podiže iz groba mrtvih knjižnih korica i pretvara u živu riječ, prihvaćenu i shvaćenu. To majstorstvo djeluje i "daljinski": HPK i bez njegove fizičke prisutnosti nastupa, gostuje i pobire priznanja.

Carićev izvrsni prozni *patchwork* "Otok" (1977.) govori i o drugim velikim talentima, koji su, nesrećom, krajem proteklog tisućljeća zauvijek pokopani.

Joško Kovačić